”Talantisk”

Året 892 i Saksholm

Fortalt af en Arkyansk kriger.

Jeg er ikke en mand af bøger.
Jeg skriver ikke som de lærde gør. Men nogle gange må sandheden siges, også selv om de fine folk i stenbygninger ikke bryder sig om den.
Jeg var der, da vi kom til Saksholm.
Jeg så, hvad der skete.
Og jeg husker.

Løftet om Land

Vi Arkyanere kom ikke til Saksholm for ære eller guders nåde.
Vi kom for land.
Ezikiel kaldte på krigere, og han tilbød os jord, hvis vi hjalp ham med at holde byen. Det var en handel, og vi tog den. Ridderen var en hæderlig mand efter vores målestok. Han holdt sit ord, kæmpede ved siden af sine folk og skjulte sig ikke bag titler.
Så vi slog vores telte op, løftede vores økser og begyndte arbejdet med at gøre Saksholm til en by, der kunne overleve.
Det var nødvendigt.
For landet var allerede forgiftet.

Mørket i Landet

Folk taler om Lochkarn. De lærde hvisker om ham, som om bare navnet kan knække verden.
Jeg ved ikke meget om guder, men jeg ved dette:
Der var mørke i jorden.
Disciple af mørket kæmpede mod hinanden i skyggerne. Nogle blev dræbt. Nogle forsvandt. Nogle blev jaget af folk, der mente, de tjente lyset.
En lich blev til sidst nedkæmpet af tempelriddere fra Radme. Mange sagde, det var en stor sejr.
Men i kaosset tog en mand ved navn Barak både lichens kræfter og et helligt sværd, velsignet af guden Asur.

Sådan ser jeg det:
Lyset slog mørket.
Og mørket stjal sejren.
Barak lever endnu.

Byen og dens mærkelige folk

Saksholm blev hurtigt fyldt med folk, der alle mente, de havde ret til at bestemme.
Der var handelsmænd fra Nordens Handelskompagni, der talte mere om mønter end om mennesker.
Der var eventyrere under Von Drue, som kæmpede hårdt og fik deres eget område i byen.
Der var thuldinge, der kom efter syner fra deres forfædre og talte om at frelse deres egne døde.
Og så var der orkerne fra klan Griblock. De var mærkelige, men ærlige på deres egen måde. De kendte loven i det vilde land, og de blev ofte dem, der måtte dømme, når byens folk ikke kunne blive enige.
Men værst af alle var Karnes Broderskab.

Broderskabet

Krigere i jern, der sagde, de tjente krigsguden.
De talte om ret og orden.
De talte om troen på guderne og renhed i krop og sjæl.
De talte om Karnes flammer, som om de var de eneste, der forstod hvad krig er.
Men de så ned på os.
Deres leder og vores leder hadede hinanden fra første dag. De var begge mænd, der ikke bøjer nakken, og Saksholm var for lille til to sådanne viljer.
Stridighederne voksede.
Ord blev til trusler.

Til sidst blev der kaldt til duel.

Duellen
Alle kom for at se den.
Vores leder var klar til at kæmpe med styrke og mod.
Broderskabets leder kæmpede med teknik og krigslist.
Men noget var forkert.
Der blev brugt kneb, der ikke hører hjemme i en ærlig kamp. Små ting, måske for de fine folk. Men for os var det klart: kampen blev vundet på uærlige vilkår.
Vores leder faldt.
Broderskabet kaldte det sejr.
Vi kaldte det tyveri.

Blod på Gaden
Vores leder er ikke en mand, der lever med skam.
Kort tid efter fandt han Broderskabets leder på åben gade.
Der var ingen duel.
Ingen regler.
Kun vrede.
Stål blev trukket, og gaden blev rød.
Byen blev kastet ud i kaos.

Dommen
Sagen blev bragt for klan Griblock.
Orkerne lyttede til begge sider. De er ikke mennesker, men de forstår ære bedre end mange,
Alligevel faldt dommen til Broderskabets fordel.
De sagde, at duellen havde været gyldig.
At angrebet bagefter var en forbrydelse.
Sådan blev det afgjort.
Vi Arkyanere accepterede dommen — men vi glemte den ikke.
Vreden sidder stadig i vores maver.
Vores leder blev sendt i eksil til Den Hvide Slette, hvor han skulle tjene resten af sin kontrakt, som han havde underskrevet med guvernøren.
Vi Arkyanere så helst, at stål talte resten af sagen.
Men vores ord er vores lov.
Vi havde lovet et halvt års tjeneste.
Så det betalte vi.
Vi rejste til Den Hvide Slette.

Saksholm står endnu
På trods af alt dette står byen stadig.
Der har været hungersnød og Sygdom.
Mærkelige hændelser i natten.
Kirken er stadig ikke renset.
Mørket er ikke helt borte.
Men Saksholm lever.
Ridderen Ezikiel drog videre, efter at have sat en Luminara til at styre stedet. Greven Hubert langt borte i Herrfarne fik sin vilje: byen overlevede.
Men hvis nogen spørger mig, hvad Saksholm virkelig er, vil jeg sige dette:
Det er en by bygget på løfter, vrede og blod.
Og den dag vil komme, hvor gamle regnskaber skal gøres op.
Når den dag kommer, vil Arkyanerne stadig være her til at huske